

BIOTRONIKA

J E U A

7/2019

www.dub.cz

Dům Biotronické centrum sociální pomoci 30.3.2019

Přátelé, vítám vás na druhé části naší dnešní slavnosti Dne otevřeného nebe, která je slavností vzpomínající na nám dražého a velkého učitele Josefa Zezulku, také vzpomínající na všechno to, co jste udělali, čím jste pomohli – je to obrovská práce, ale hlavně i závazek, pro budoucí dobu.

Připravil jsem pro vás vzpomínání žáků Zezulky. K mé potěše ještě nějací další přibyli, i když nebylo úplně jisto, že přijdou. V této chvíli je to asi největší koncentrace žáků Zezulky na planetě. Každý z nich se s ním setkával po svém, každý dostával to, co potřeboval, a u každého to bylo jinak. Většinou jsme se ani neznali, protože konspirace byla důležitá, až z důvodů STB a různých jiných. Většinu z nich jsem osobně poznal až v závěru Zezulkovy života a po jeho smrti. Bylo to silné – život s ním, to jistě řekne každý. Sám osobně jsem s ním strávil desítky let, kdy mě připravoval na moji budoucí úlohu, aniž jsem to věděl – netušil jsem. Pak jednoho dne, před smrtí, přišla „ta“ věta: „**Tomáši, já Vám teď tu naši společnou věc předávám. Vy ji budete dále nést a ochraňovat,**“ a bylo to...

Možná i proto jsou zde všechny věci, které tu jsou: u stolu, který je přede mnou, se Zezulka probudil. Na jaře 1945,

jako každý z přinašečů, stejně jako Ježíš a ostatní, ve 33 letech, najednou z ničeho nic dochází k rozevření bytosti. Je to proto, aby ten, kdo přichází z velké dálky, se mohl stát člověkem, abychom mu rozuměli – musí přijít on k nám, ne my k němu. **Kdybychom šli my k němu, tak to bude trvat staletí a tisíciletí, možná víc.** Tak z lásky, která je neobyčejná, v souznění se všemi, a chápání sebe jako všechno... Kde je nějaká potřeba, tam přinašeč přijde. Podle doby zvolí tu nebo onu formu, **aby lidé dostávali podnět – cestu, směr,** protože sami tak mnoho toho schopni nejsou. V závěru života předá každý přinašeč jednomu ze svých žáků. U Ježíše to byl Petr, u Zezulky jsem to byl já. Říkám to takto otevřeně proto, že v poslední době vznikly velmi dehonestující aktivity, které přesáhly rámec veškeré duchovnosti, slušnosti, či jinak. Přiznám se, abych tomu udělal přítrž, tak poprvé ve své profesní kariéře vystupuji takto otevřeně a to, co uvidíte za mnou, je dokladem slov, které zde říkám. Je to důležité, ne kvůli mně, protože Zezulka říkal: „**Tomáši to nedělám kvůli Vám, to dělám kvůli celku, a Vy to budete naplňovat.**“ Snad se to nějak podařilo, říkal jsem už na Řípu: překlady, tisíce knížek zadarmo rozeslaných do zahraničí, pomoc všem potřebným. Proč je tady jeho stůl, proč jsou tady originály rukopisů, copak myslíte? Proč je tady prakticky celá Zezulkova závěť? Protože se zmýlil, a že myslel špatně? Zmýlil se ve výběru svého žáka, co říkáte? To musím nechat na vás. Když řeknete, že ano, tak na jednu stranu popíráte jeho vůli a rozhodnutí. Jsem zde jako zástupce, až přijde můj čas, tak předám dalšímu, ten dalšímu... tak, jak bylo v minulosti. Jedná se o duchovní oblast, to je trochu jiné než řízení podniku, politické strany nebo něčeho takového.

Duchovní vzdělání má úplně jiný charakter než vzdělání hmotné, a je to logicky zrcadlový obraz, jsou si blízké, stejně a přece jiné. A z toho plyne i struktura vzdělávání.

Každý, kdo se jen na chvíli, třeba jako pacient, přiblížil k Zezulkovi, byl zároveň tímto setkáním ovlivněn. Většinou zmizelo „kohoutkování“, zmizela drzost, agresivita, přibyla schopnost vnímat důsledky svých činů, byla schopnost omluvit chyby druhých, a ne se agresivně něčeho domáhat. **Duchovnost, to je svátost srdce – vědomí, nikoliv naučené fráze – postoje, je to změna sebe samého.**

Máme zde univerzitu, která dnes funguje v rámci Společenství Josefa Zezulky, což je 38. řádně registrovaná náboženská společnost, a tím je zakotvena, protože je hodně důležité, aby každá věc, má-li mít svoji váhu, měla své zakotvení, protože nemá-li, pak nedokáže nic. Komora, která vznikla jako součást společnosti, to všechno jsou důležité věci. Nejdůležitější jste však vy sami. **Vaše srdce, vědomí, vaše schopnosti.**

Věci posvátné a vzácné se nehází na hnůj. Věci posvátné a vzácné se neuchopují pařáty, ale srdcem. Každý si udě-

Vzpomínky na pana Josefa Zezulku

...příběh žáka

Jak jste se seznámil s panem Zezulkou?

Cokoliv o něm řeknu, nebude úplně objektivní – jsem jen malý člověk.

Ač částečný skeptik a racionalista jsem něco hledal ve svém životě. Přicházely různé myšlenky a setkání, některé se zdály „náhodou“, jiné jsem hledal sám. Původem jsem letecký technik. Z mnoha příležitostí, které mě potkaly, byla jedna, která byla osudová.

V době, kdy jsem pracoval na VŠCHT (*Vysoká škola chemicko-technologická*), se zde začal realizovat výzkumný program profesora Kahudy. Jelikož sekretářka naší katedry, paní Soňa, šla pracovat k panu Kahudovi a byli jsme přátelé, řekla mi po čase: „Tomáši, nechťel by ses tam podívat, jsou to zajímavé věci a vím, že i Ty máš o ně zájem.“ Začal jsem docházet jako nezávislý pozorovatel – enfant terrible – a díky paní Soně, přes kterou šel celý život výzkumné laboratoře, jsem dostával veškeré výstupy z programů, které se zde prováděly. Jednoho dne ve Švédsku jako zajímavost publikovali zprávu o tom, že díky novému vynálezu termovizní kamery byla zaznamenána činnost jogínů, kteří např. dokázali změnit teplotu svého těla až o několik stupňů. A právě tuto termovizní kameru, která byla první v Československu, získal pan profesor Kahuda pro pokus, který byl vyvolán právě touto zprávou. Měl názor, že by se takto mohly měřit výjimečné schopnosti člověka.

Tak tam sedím u stolu a kolem mě jsou všichni slavní léčitelé tehdejší doby. Nebylo jich tenkrát moc – do desítky. Sedím vedle staršího pána a paní, a mnoho o nich nevím. Kdo je Zezulka, naprosto netuším. A pak mi řeknou: „No, jsi tady, zkus to taky.“ Tak jsem šel přes chodbu do knihovny, kde měli kameru, zvednul jsem ruce a... bylo to úsměvné, protože takhle samozřejmě nemůžete měřit žádné mimořádné schopnosti, ale byl to pokus. Jdu zpátky do místnosti, kde všichni sedí, otevřou se dveře a proti mně stojí menší pán. Než se stihneme vyhnout, tak se mě najednou zmocní něco jako „osudový okamžik“. Nevím, jak to popsat, po očním kontaktu vnímám cosi, co do té doby neznám – jakoby naplnění, projití, nevím, jak to říct... A on něco pronese, a já to bleskurychle zapomenu.

Asi za týden až čtrnáct dnů mi vzkazuje sekretářka Soňa: „Tomáši, představ si, pan Zezulka...“ (no, tak to víte... mladý, hloupej) – tak pan Zezulka říkal, jestli bys ho nenavštívil.“ Tak jsem ho navštívil. A byl to šok, protože při první

návštěvě jsem se dozvěděl, že mám „jakési nadání“, což jsem do té doby nevnímal. Také mi vysvětlil, proč bych měl změnit svůj život, že bych neměl kouřit, pít alkohol a jíst maso, a že bych měl dát slib, kdybych chtěl jít cestou dál jako jeho žák. Slib, že nezneužiji... atd... a tak se to začalo odvíjet.

Začal jsem k němu chodit, pravidelně 3x týdně, a on vždycy řekl: „Tak, co máte?“ A já jsem mu odpovídal, jako dnes odpovídám vám. Mluvili jsme o nejrůznějších tématech – a trvalo to mnoho let, a byla to vlastně příprava na všechno, co jsem později zažil. Geniální příprava, v té době jsem to samozřejmě netušil...

Je hluboký komunismus a šance, že bych mohl, z „kanálu“, ve kterém jsem se nacházel, vystrčit jen nos, byla nulová. Byla tu státní, vědecká i jiná ideologie, a lidé jako já a Zezulka patřili kamsi na okraj, k lidem, kteří jsou vnímáni jako podivně znepokojující.

A přesto už tenkrát jsem dostával to, co jsem potom později potřeboval, když jsem měl přece jenom větší možnost přijít k lidem, než měl můj učitel.

Ale i on, několikrát za svůj život, absolvoval dokonce i výzkumné úkoly v nemocnici. Že to potom dopadlo jinak, to je jiná věc, ale jeho výsledky jsou dodnes zapsány a můžete si je přečíst v knížce „Život přinašeče“.

Pokud se týká dalších osudů, tak do roku 1992, kdy umírá, jsem měl možnost se s ním setkávat, což bylo nádherné. Někdy to nechal zcela na mně, někdy komentoval ex post a někdy, vzácně, mi dal i jakoby radu. Třeba jsem se ho zeptal, jestli mám vstoupit na pole komise a jestli vydávat knížky atd., jestli založit věci, které jsme později založili – to všechno bylo s jeho vědomím, souhlasem, a někdy dokonce i, zpočátku, s doporučením. A někdy, až když se stalo, tak potom k tomu něco řekl, jindy naznačil.

Jeho učení bylo velmi volné. To znamená, že nikdy nepředepisoval, jak se mám chovat a co mám dělat, ale rád dávala nauka, filosofie Bytí – tak takhle to vznikalo. Šok, naprostý šok. Nikdy jsem netušil, nikdy bych si netroufнул – dnes dělám, co můžu...

Těším se, až jednou dozrají alespoň někteří lidé k tomu, aby mohli použít a pochopit, co že to vlastně ten Zezulka ve filosofii udělal. Většinou se lidé řídí tím, co se říká. Čili, o někom se vydá nějaké prohlášení, o někom se řekne, že je geniální umělec nebo vědec, a pak to všichni vědí. Tady je to vel-

TAJUPLNÁ DUCHOVNÍ CESTA PO **INDII**

Duchovní univerzita Bytí pořádá již po několika let cestu do Indie. O těchto cestách vás informujeme i na stránkách našeho časopisu. V tomto čísle se můžete seznámit prostřednictvím fotografií s několika osobnostmi, se kterými jsme se setkali na naší cestě.

Cílem těchto cest je nejenom poznávat jinou kulturu, ale i nabídnout duchovní filosofii přinašeče pana Josefa Zezulky významným duchovním osobnostem této krásné země.

Společná fotografie po vystoupení tradičních indických tanečnic

Setkání s duchovním chrámu na hoře Saduragiri